

крушюмитѣ, нѣ гледа къмъ сѣверъ и къмъ западъ. Имаше по единъ прозорецъ отъ сѣка страна: сѣдалище на вѣчнитѣ кашлици, и на единъ безмѣренъ студъ прѣзъ студенитѣ мѣсеци.

Прозорецътъ отъ къмъ западъ бѣше твърдѣ голѣмъ, прозорецътъ отъ къмъ сѣверъ малъкъ, нѣ високъ, и туренъ надъ одърътъ ми.

Погледнѣхъ първо отъ първиятъ прозорецъ, и видѣхъ, че гледа у палатътъ на патриархътъ. Други тѣмници, съсѣдни съсъ моята, объемахъ на лѣво едно крило отъ малко пространство, а на дѣсно едно здание, на което продълженѣто бѣше насрѣща ми. Въ това продълженѣе се намирахъ двѣ тѣмници, една върху друга. Долянта тѣмница имаше единъ твърдѣ голѣмъ прозорецъ, прѣзъ когото виждахъ извѣтрѣ да се расхожда единъ човѣкъ великолѣпно облченъ: това бѣше Г. Капорали нареченъ Чеснеа. Той ме зернѣ, направи ми нѣколко бѣльци, и си казахми единъ на други името.

Послѣ поискахъ да испитамъ какждѣ гледа другиятъ прозорецъ. Турихъ една маса върху одърътъ, и върху масата единъ столъ, покачихъ се отъ горѣ, и се намѣрихъ на споредъ съсъ една чаятъ отъ покривътъ на палатътъ. Отъ татъкъ палатътъ се показваше едно голѣмо парче отъ градътъ и отъ барата.

Стояхъ да гледамъ тоя хубавъ видъ, и, като чухъ, че отварятъ вратата, не се бутнѣхъ. Това бѣше вардациятъ, който, като ме видѣ толкосѣ на високо покаченъ, и като забравилъ, че не можяхъ да прѣминѣ като магьосникъ прѣзъ рѣшеткитѣ, помислилъ, че ежмѣ щѣлъ да побѣгнѣ. За това, на първиятъ чаятъ на смѣтяванѣто му, скочи върху одърътъ ми, макаръ